

РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. Карлово, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, I-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година
в следния състав:

Председател: Анна Г. Г.а

при участието на секретаря Маргарита Ст. Тянчева
като разгледа докладваното от Анна Г. Г.а Административно наказателно
дело № 20235320200075 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.72 ал.4 от ЗМВР във връзка с чл.145 и
сл. от АПК.

Образувано е по жалба на П. К. К., ЕГН *****, от с. В., обл. П.
обл., чрез адв. Т. Т.- Ак - П. против Заповед за задържане на лице с рег. № **
от ** г., издадена от И. Г. Г., на длъжност младши разузнавач при Р.У. К., с
която на основание чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР, жалбоподателят е била задържан
за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на Р.У. К..

В жалбата се твърди, че заповедта за задържане е незаконосъобразна
и неправилна, тъй като не съдържа достатъчно факти и обстоятелства за
наличието на конкретни и обективни данни, сочещи на обосновано
предположение, че жалбоподателя е извършил или е съпричастен към
извършване на твърдяното престъпление по чл.330 ал.1 от НК. Искане се от
съда да постанови решение, с което оспорената заповед да бъде отменена като
незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява си от
адв. Т., който поддържа жалбата и излага допълнителни съображения за
незаконосъобразност на обжалвания акт, поради което моли съда да отмени

заповедта за задържане. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответната страна- И. Г. Г.- младши разузнавач при Р.У. К., се явява лично. Иска от съда да потвърди обжалваната заповед.

Районна прокуратура- П., ТО- К. не изпраща представител и не взема становище по делото.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

На ** г., около 10,00 часа, жалбоподателят К. бил доведен в сградата на Р.У. К. от служителите на Р.У. К. свидетелите Х. и Б. във връзка с извършен палеж на 3 бр. автомобили в с. В., за което било образувано досъдебно производство № ** г. С лицето били провеждани беседи от служители на Р.У. К.. На същата дата, в 16,00 часа К. бил задържан с заповед рег. № ** от ** г., издадена от мл. разузнавач при Р.У. К. Ив. Г.. В заповедта било посочено, че лицето се задържа на осн. чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР, тъй като за него имало данни, че е извършител на престъпление по чл.330 ал.1 от НК по ДП ** г. в с. В., палеж на три броя автомобили. Жалбоподателят бил освободен на следващия ден- 10.02.2023 г. в 14,45 часа.

Посочените обстоятелства се подкрепят от приложените и приети по делото заверено копие от обжалваната заповед, заверено копие от протокол за личен обиск на жалбоподателят от ** г. с рег. № ** г. и декларация от задържания.

От събраните по делото гласни доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаните свидетели- Х. и Б.- служители на Р.У. К. се установява, че на ** г. жалбоподателят е бил доведен в сградата на Р.У. К. във връзка с извършен палеж на автомобили в с. В.. С него били провеждани беседи от полицейски служители. Съпричастност към престъплението на жалбоподателя не била установено. Във връзка със случая било задържано и друго лице. Разследването по досъдебното производство продължавало и понастоящем.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице при спазване на законоустановения срок за обжалване, съгласно чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Относно основателността на жалбата, съдът намира следното:

Оспорената заповед за задържане на лице представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 ал.1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК. Извършвайки проверката, освен на основанията, посочени от оспорващия заповедта за задържане, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

При служебно извършената проверка, съдът намира, че оспореният акт е издаден компетентно длъжностно лице, полицейски орган по смисъла на чл.57 ал.1 от ЗМВР- младши разузнавач в група "Криминална полиция" на Р.У. К.. Спазени са и процедурните правила при издаване на атакуваната заповед. Същата е издадена в писмена форма съгласно изискванията на чл.74 ал.1 от ЗМВР и видно от отбелязването в самата заповед, на задържаното лице са разяснени правата по чл.72 ал.3- 6 от ЗМВР. В обжалваната заповед за задържане са посочени и задължителните реквизити, уредени в чл.74 ал.2 от ЗМВР- името, длъжността и местоработата на издалия заповедта полицейски орган; датата и часа на задържането; данни за задържаното лице, както и правата му по чл.72 ал.3- 6 от ЗМВР. На задържаното лице е връчен екземпляр от заповедта.

Задържането на лице, на основание чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР, за срок не по- дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на нормата е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице, без да е необходимо да се уточнява характерът на престъплението.

Следва да се има предвид обаче, че конкретната хипотеза на чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР задължава органа по издаване на административния акт да

посочи накратко обективните характеристики на извършеното от задържания престъпление и неговата правна квалификация, т.е. фактическите и правните основания за задържането, визирани в чл.74 ал.1 т.2 от ЗМВР. По този начин мотивите съдържат конкретни фактически констатации на административния орган, които са дали повод последният да приеме, че са налице предпоставките на приложената от него правна норма. Процесното обстоятелство е условие за законосъобразност на акта и гаранция за защита правата на засегнатата страна- адресат, от една страна, а от друга страна- прави възможен контрола от страна на съда на издадената заповед. Следователно полицейското задържане трябва да е обосновано с ясни обстоятелства, които да сочат връзка между задържаното лице и конкретно извършено от него престъпление, или трябва да се попречи на уличеното лице да го извърши, или да се попречи то да се укрие или да извърши друго престъпление или да осуети наказателното преследване.

При осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, преценката на решаващия съд е свързана именно с изследване на въпроса доколко са налице посочените в оспорения административен акт фактически основания за издаването му и могат ли същите да се свържат с посочените от издателя правни норми. За да се осъществи задържането следва да е налице обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправното деяние, т.е. необходимо е наличието на обосновано подозрение за това- факти и информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице е извършило престъплението.

В конкретния случай обаче, липсват каквито и да е фактически основания, довели до реализиране на правомощието на полицейския орган да издаде оспорваната заповед за задържане. Фактическите основания се изчерпват с краткото посочване "за лицето има данни, че е извършител на престъпление" и е посочена правната квалификация- чл.330 ал.1 от НК, като е уточнено единствено, че става дума за палеж на 3 бр. автомобили в с. В..

Така формулирани мотивите на административния орган по никакъв начин не обективират данни, които да водят до обосновано предположение, че именно жалбоподателят е извършил или е съпричастен към извършването на престъпление по чл.330 ал.1 от НК, доколкото не са изложени и конкретизирани обстоятелства, касаещи дейността на същия към

елементите от фактическия състав на инкриминираното деяние.

Към преписката по настоящото производство освен обжалваната заповед, протокол за личен обиск и декларация от задържания, не са приложени каквито и да е други материали, относими към заповедта за задържане, и които материали да обективират необходимостта от задържането на лицето.

В тази връзка е необходимо да се посочи, че полицейското задържане като принудителна административна мярка не може да бъде произволно. Издадената заповед по ЗМВР задължително следва да е обоснована с конкретни факти, които да сочат връзка между задържания и извършено престъпление, както и задържането му да е съобразено с целта на закона.

В тази връзка следва да се съобрази и решение от 24.06.2014 г. на Европейския съд по правата на човека /дело П. и П. срещу Б./, в което е прието, че "За да е налице обосновано подозрение следва да има факти и информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъплението. Освен това подозрението трябва да се отнася до конкретно престъпление". Изхождайки от изискването "подозрението да се базира на разумни основания, като съществена част от защитата срещу произволен арест и задържане", ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, то се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол, какъвто е настоящия случай.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че постановеното задържане на жалбоподателя не е фактически обосновано и обжалваната заповед за задържане се явява незаконосъобразна поради това, че е издадена в противоречие с разпоредбата на чл.74 ал.2 т.2 от ЗМВР, доколкото не съдържа фактическите обстоятелства на които се основава задържането.

Пропускът на полицейския орган да впише конкретните фактически основания за задържането на лицето в заповедта е сериозен порок по смисъла на чл.146 т.2 от АПК. Същевременно, неизвестното фактическо основание за полицейското задържане на лицето, препятства упражняването правото на защита на задържаното лице, което представлява съществено нарушение на административно-производствените правила по смисъла на чл.146 т.3 от АПК.

По гореизложените мотиви, съдът намира оспорената заповед за задържане за незаконосъобразна, което налага нейната отмяна.

С оглед отмяната на заповедта за задържане и съгласно чл.143 ал.1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая е направено искане за заплащане на разноски в размер 800 лв., за което е представен Договор за правна защита и съдействие от 11.02.2023 г. и разноски в размер на 250 лв. по договор за правна защита и съдействие от 21.04.2023 г. Искането е направено своевременно, поради което същото се явява основателно и следва да бъде уважено, като О.Д. на М.В.Р. П. следва да бъде осъдена да заплати сторените разноски за адвокатско възнаграждение, в размер общо на 1050 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172 ал.2 от АПК вр. с чл.72 ал.4 от ЗМВР, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице с рег. № ** от ** г., издадена от И. Г. Г., на длъжност младши разузнавач при Р.У. К., с която на основание чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР, П. К. К., ЕГН *****, от с. В., обл. П. обл., е бил задържан за срок от 24 часа в помещение за временно задържане в Р.У. К., като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА.

ОСЪЖДА О.Д. на М.В.Р. П. да заплати на П. К. К., ЕГН *****, от с. В., обл. П. обл., сумата от 1050 /хиляда и петдесет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване от страните по делото пред Административен съд- П. в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

К.Б.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____